

Sygn. akt III Ca 747/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Gajewski (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Majerska – Janowska

SR del. Justyna Kielar

Protokolant: sekr. sąd. Maciej Mądziel

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kwidzynie

z dnia 28 czerwca 2017 r. sygnatura akt I C 1160/16

1. oddała apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 135 zł (so trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. Justyna Kielar SSO Krzysztof Gajewski SSO Dorota Majerska – Janowska

Sygn. akt III Ca 747/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02 września 2016 roku powód G. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 2000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 marca 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 08 marca 2016 roku w K. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd powoda. Sprawca kolizji był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany, rozliczając szkodę w formie szkody całkowitej uznał roszczenie powoda w zakresie odszkodowania za uszkodzenie pojazdu do kwoty 3850 zł, ustalając wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym na kwotę 6000 zł, natomiast pozostałą wartość na kwotę 2150 zł. Powód wskazał, że na podstawie niezależnej opinii ustalono, iż faktyczna wartość pojazdu na dzień zdarzenia wynosiła nie mniej niż 8000 zł,

a przyznana przez pozwanego wartość stanowi naruszenie art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 § 2 k.c. Zdaniem powoda, kalkulacja pozwanego zawierała nieścisłości, tj. błędnie określona liczba drzwi oraz wskazano, że szyby są zaciemnione.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Wskazał, że wartość rynkowa pojazdu określona została przy użyciu programu E. G.'s zawierającego notowania wartości bazowych pojazdów. Wartość bazowa pojazdu, według notowań wynosi 6700 zł netto. Tak otrzymaną wartość skorygowano następnie odpowiednimi współczynnikami, w tym ujemną korektą za przebieg w wys. 690 zł. W ten sposób uzyskano ostateczną wartość pojazdu wg stanu przed szkodą w kwocie 6000 zł brutto. Wartość pozostałości pozwany wyliczył w oparciu o ofertę zakupu z portalu (...). Pozwany wskazał ponadto, że powód nie udowodnił, iż doszło do szkody wyższej, niż dotychczas przyznane i wypłacone przez pozwanego odszkodowanie. Dodał ponadto, że pojazd posiadał wcześniejsze uszkodzenia niezwiązane z przedmiotową szkodą.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy w Kwidzynie w punkcie I zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda G. K. kwotę 950 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty; w punkcie II oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w punkcie III zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda G. K. kwotę 48 zł tytułem opłaty sądowej, kwotę 449 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 249 zł tytułem wydatków; w punkcie IV nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kwidzynie od powoda G. K. kwotę 900,14 zł i od pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 830,89 zł tytułem brakujących wydatków.

Sąd Rejonowy orzekając oparł się na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W dniu 08 marca 2016 roku w K. na skrzyżowaniu ulic (...) doszło do wypadku komunikacyjnego. D. F., kierujący pojazdem marki M. (...) nie zachował należytej ostrożności i odstępu jadąc za powodem i nie zdążył wyhamować przed pojazdem powoda, który dojeżdżał do kolumny stojących aut i zwolnił. W wyniku uderzenia pojazd powoda uderzył w pojazd znajdujący się przed nim. Uszkodzeniu w pojeździe powoda uległa cała przednia i tylna część.

Sprawca uznał swoją odpowiedzialność za spowodowanie wypadku. W dniu 14 marca powód zgłosił szkodę do pozwanego (...) S.A. w W..

Pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 3850 zł ustalając jednocześnie wartość rynkową pojazdu w stanie nieuszkodzonym na kwotę 6000 zł, zaś wartość pozostałości po szkodzie na 2150 zł. Wycena pozostałości nastąpiła w oparciu o najwyższą cenę ich zakupu uzyskaną na portalu (...). Pozwany uznał, że w pojeździe nastąpiła szkoda całkowita, zaś naprawa uszkodzonego samochodu jest ekonomicznie nieuzasadniona.

Wartość rynkowa pojazdu powoda marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w stanie nieuszkodzonym na polskim rynku na dzień szkody, tj. 08 marca 2016 roku z uwzględnieniem koniecznych korekt wynosiła 5800 zł brutto.

Naprawa samochodu powoda w celu przywrócenia stanu technicznego sprzed wypadku możliwa była do przeprowadzenia w warsztacie rzemieślniczym specjalizującym się w naprawach powypadkowych pojazdów, gdzie stawki za 1 roboczogodzinę netto w dniu powstania szkody mieściły się w przedziale od 85 zł do 110 zł za prace mechaniczno-blacharskie i od 90 zł do 130 zł za prace lakiernicze.

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu w zakresie zakwalifikowanych części do wymiany lub naprawy udokumentowanych w kalkulacji naprawy pozwanego i fotografiami charakteru i zakresu uszkodzeń wg cen nowych części, tzw. zastępczych, alternatywnych o najlepszej jakości przy zastosowaniu kryterium najniższej ceny, a jeżeli takie nie występują, oryginalnych serwisowych przeznaczonych do pierwszego montażu pojazdu w fabryce i stawek w wysokości 100 zł za prace blacharsko- mechaniczne i 109 zł za prace lakiernicze, będących średnimi w okolicach i miejscu zamieszkania powoda stosowanymi przez firmy naprawcze, gwarantujące zgodnie z wymogami technologicznymi naprawę, nie powinien przekraczać kwoty 20.993,31 zł brutto.

Dla stawek za 1 roboczogodzinę w wysokości 100 zł za prace blacharsko-mechaniczne i 109 zł za prace lakiernicze oraz cen nowych części tylko oryginalnych serwisowych przeznaczonych do pierwszego montażu pojazdu w fabryce tzw. serwisowych, koszt naprawy nie powinien przekraczać kwoty 22.480,05 zł brutto.

Wartość rynkowa pojazdu w stanie uszkodzonym na dzień szkody określona jako pozostałość wynosi 1000 zł.

Sąd I instancji dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazując, w jakim zakresie został on uznany za wiarygodny i z jakich przyczyn.

Sąd Rejonowy uznał, że różnica w ustaleniach wartości pojazdu dokonanych przez pozwanego i biegłego wynika z faktu, że biegły dokonał wyceny w całości w systemie (...)E., zaś pozwany wartość początkową pojazdu według systemu (...), a korekty mające zasadniczy wpływ na tę wartość przyjął z systemu A., przy czym jak wskazał biegły, nie można stosować przy ustalaniu wartości rynkowej pojazdu dwóch różnych metod ustalania tej wartości. Sąd wskazał, że najbardziej miarodajnym sposobem oszacowania wartości uszkodzonego pojazdu jest wycena dokonana przez biegłego w oparciu o system (...)E.. Wartość pozostałości uzyskana na podstawie specjalistycznego programu oparta jest bowiem o analizę podobnych transakcji w dłuższym okresie czasu z całego rynku.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany, zaskarżając je w części obejmującej punkt I wyroku, zarzucając mu:

1. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd meriti z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegająca na bezpodstawnym przyjęciu, iż wartość uszkodzonego pojazdu powoda C. (...) nr rej. (...) wynosiła 1000 zł, mimo iż z przedstawionych przez pozwanego dokumentów (ofert zakupu wraku) wynika, że rynkowa wartość wraku wynosiła 2150 zł
2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., mające wpływ na rozstrzygnięcie sporu, polegające na:
 - a) braku wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego i bezpodstawnym przyjęciu, iż wartość wraku pojazdu C. (...) nr rej. (...) wynosi 1000 zł,
 - b) dokonaniu sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęciu, iż wartość pozostałości po pojeździe C. (...) nr rej. (...) wynosi 1000 zł, mimo iż pozwany przedstawił dowód potwierdzający, że rynkowa wartość pozostałości wynosi kwotę 2150 zł,
3. naruszenie art. 232 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. oraz naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., polegające na przyjęciu, iż pozwany nie udowodnił, że wartość pozostałości po pojeździe C. (...) nr rej. (...) wynosiła 1000 zł,
4. naruszenie art. 361 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c. przez uznanie, że wysokość szkody poniesionej przez powoda wynosiła 4800 zł, podczas gdy szkoda doznana przez powoda wynosiła 3850 zł.

Wobec tak przedstawionych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie punktu I zasądającego na rzecz powoda kwotę 950 zł z odsetkami ustawowymi od 15 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz w zakresie punktu III i IV i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w tym zakresie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wedle norm za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w w.w. części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

W odpowiedzi na powyższe, powód wniósł o oddalenie apelacji w całości i o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w sposób właściwy rozważył wszystkie dowody i okoliczności i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, nie przekraczając w tej mierze zasady swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji podejmując zaskarżone rozstrzygnięcie nie naruszył także przepisów prawa materialnego i dlatego Sąd Okręgowy akceptuje argumenty przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego wskazać należy, iż niezasadny jest zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego tzn. art. 233 § 1 kpc, 232 kpc w zw. z art. 6 kc oraz sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd meriti z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, że kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów mogą być przedmiotem kontroli odwoławczej, jednakże powołanie się w środku zaskarżenia na naruszenie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny tych dowodów. Skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurystycznymi, że sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (wyrok SN z dnia 25.07.2000 r., III CKN 842/98; LEX nr 51357, orzeczenie SN z dnia 14 stycznia 2000 r. I CKN 1169/99 nie publ.). Za utrwalony uznać należy ponadto wyrażony w doktrynie i orzecznictwie pogląd, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 kpc) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Wbrew zarzutom apelacji w n/n sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. W tym miejscu wskazać należy, iż apelacja sprowadza się de facto do twierdzenia, iż to nie opinia powołanego w sprawie biegłego winna stanowić podstawę określenia wartości pozostałości przedmiotowego pojazdu, lecz przedstawiony przez pozwanego dokument w postaci „oferty zakupu” z portalu (...) (k. 36).

Nie sposób podzielić argumentów skarżącego w powyższym zakresie. Na wstępie wskazania wymaga, iż najkorzystniejsza oferta złożona przez aukcję (...) nie gwarantuje zbycia wraku za podaną w niej kwotę. Stanowi ona jedynie ofertę zakupu złożoną na podstawie przedstawionych przez firmę ubezpieczeniową zdjęć oraz opisu stanu technicznego pojazdu. Z treści złożonego wydruku należy domniemywać, iż w przypadku stwierdzenia rozbieżności pomiędzy opisem przedstawionym w ofercie sprzedaży wraku a jego rzeczywistym stanem, oferent może zrezygnować z zakupu. Zgodnie z przedstawionym przez pozwanego wydrukiem, portal (...) gwarantuje, iż pojazd zostanie odebrany z jego obecnego miejsca postoju oraz opłacony w całości tylko wówczas, jeżeli jego stan faktyczny będzie zgodny z opisem zamieszczonym w systemie. Należy zauważyć, iż oferent, w przeciwieństwie do biegłego, nie ma szansy dokonać oględzin wraku w celu określenia jego rzeczywistego stanu technicznego. W kontekście powyższego stwierdzić zatem należy, że wartość uszkodzonego pojazdu wskazana na platformie (...) nie odzwierciedla w sposób pełny realiów panujących na rynku samochodów uszkodzonych, zaś wskazana w ofercie cena - uwzględniając możliwość zakwestionowania danych leżących u podstaw przedstawionej oferty – ma charakter hipotetyczny, a nie pewny. Pozwany opiera swoje twierdzenie o wartość uszkodzonego pojazdu jedynie na podstawie jednostkowej oferty przedstawionej na wspomnianym portalu, która jest wstępna i nie daje gwarancji finalizacji zakupu. Wartość poniesionej przez powoda szkody wyznacza natomiast wartość rynkowa wraku, przy czym jej ustalenie wymaga wiedzy specjalistycznej, którą posiada powołany w sprawie biegły W. Z..

Dlatego też zasadnie Sąd I instancji uznał, iż w sprawie zachodzi potrzeba skorzystania z opinii biegłego sądowego techniki samochodowej i ruchu drogowego. Wskazać należy, że opinia biegłego stanowi szczególnie środek dowodowy w postępowaniu cywilnym z uwagi na zawarte w niej wiadomości specjalne. Z uwagi na fakt, że jest ona sporządzana przez osobę bezstronną, niezainteresowaną rozstrzygnięciem sprawy, cechuje ją wysoki stopień obiektywizmu. Opinia

biegłego, tak jak każdy inny dowód w sprawie, podlega ocenie Sądu orzekającego, tak co do jej zupełności i zgodności z wymaganiami formalnymi, jak i co do jej mocy przekonywującej. Jeżeli z tych punktów widzenia nie nasunie ona Sądowi zastrzeżeń, to może ona stanowić uzasadnioną podstawę dla dokonania ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z 17.05.1974 r. I CR 100/74, niepublikowany). Podkreślenia wymaga, że skoro biegły wydaje opinię o takich dziedzinach życia, które wymagają wiadomości szczególnych, Sąd nie może postąpić z opinią biegłego w ten sposób, aby zastąpić pewne wnioski z tej opinii swoimi ustaleniami, opartymi nie na konkretnych faktach, lecz na rozumowaniu, które w oderwaniu od wiadomości fachowych może z łatwością przekształcić się w dowolność. Dlatego też opinie biegłych, analizowane i oceniane mogą być jedynie w zakresie ich fachowości, rzetelności i poprawności wnioskowania, a nie z pozycji wartościowania ich poglądów. (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007, sygn. akt III UK130/06).

W opinii Sądu Okręgowego zasadnie Sąd I instancji uznał, iż sporządzona przez biegłego opinia jest jasna, logiczna, kompletna i nie zawiera luk oraz sprzeczności, a także nie budzi wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej. Przy wycenie pojazdu biegły zastosował metodę pozwalającą w sposób obiektywny ustalić wartość samochodu przed wypadkiem i po wypadku. Biegły w sposób szczegółowy wskazał, w jaki sposób dokonał ustalenia wartości rynkowej pojazdu sprzed szkody, a także ustalenia wartości rynkowej pojazdu w stanie uszkodzonym. Wyliczoną najwyższą wartość pojazdu uszkodzonego przyjmuje się jako wartość rynkową pojazdu uszkodzonego. W niniejszym przypadku jest to metoda stopnia uszkodzenia określająca wartość rynkową uszkodzonego pojazdu. Skarżący nie przedstawił natomiast żadnych argumentów, które mogłyby zdyskwalifikować wartość sporządzonej opinii, przy czym z powodów wskazanych powyżej, opinii powyższej nie podważa załączona do akt „oferty zakupu” z portalu (...)

Pozwany nie wykazał zatem, by wnioski płynące z opinii biegłego były nieprawdziwe, a wartość wraku ustalona została w sposób nieprawidłowy. Podnoszone przez niego w apelacji zarzuty stanowią w istocie polemikę z prawidłowo dokonaną przez Sąd oceną dowodów, wyrażając niezadowolenie z niekorzystnej dla pozwanego treści opinii. Pozwany ograniczał się jedynie do wskazywania, iż Sąd a quo dokonał sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, albowiem nie uznał za miarodajny dla rozstrzygnięcia sprawy, przedstawiony przez niego wydruk z platformy (...), nie przedstawiając jednak w tym zakresie przekonujących argumentów, przemawiających za przyjęciem wartości odmiennej.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż zarzuty naruszenia art. art. 233 § 1 kpc, 232 kpc w zw. z art. 6 kc oraz art. 361 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c. nie zasługiwały na uwzględnienie oraz iż powód sprostał ciężącemu na nim na mocy art. 6 k.c. ciężarowi dowodu, albowiem wykazał, iż poniesiona przez niego szkoda kształtowała się na poziomie wynikającym z treści rozstrzygnięcia.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – w myśl przepisu art. 385 k.p.c. – apelację oddalił uznając, iż zarzuty zawarte w apelacji nie podważają prawidłowości orzeczenia Sądu I instancji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 wyroku na mocy art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, mając na względzie, iż powód wygrał w całości postępowanie w II instancji.

del. SSR J. K. SSO K. G. SSO D. M. - (...)